

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ТУРСКИ СЛАДКИШ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Цялата работа стана заради Дъръм, макар че в онзи момент и той бе изплашен като всички нас. Всички се струпахме на кърмата, забили погледи в оная призрачна мъгла и слушахме тътена на сърцата си, слушахме мощния звук, който громолеше и се носеше над невидимите водни простори. Тъй бе и ужасът ни обзе още преди да започнат писъците.

Бяхме хвърлили котва край Додеканезите додето се вдигне мъглата. Само по себе си това бе необичайно, но пък какво ли нормално имаше в цялото плаване? Вярвахме на капитана — упорит и корав ветеран, който можеше да обиколи света с две трески и парцалче, или да гребе оттук до луната. Бихме го последвали навсякъде; и ако той бе решил да подкара „Ракита“ с пълен напред, никой нямаше да промърмори. Но онази мъгла беше... различна... Както и да е, хвърлихме котва и зачакахме.

Нямаше много работа. Един наблюдател на носа, по един откъм двата борда и един огняр долу да поддържа парата. Останалите стояхме на палубата. Беше прекалено тихо и прекалено горещо за сън. Дори и с товара петрол от Констанца „Ракита“ се тресеше в движение като допотопна бричка, затова сега тишината ни плашеше. Обикаляхме насам-натам и разговаряхме тихо — типично моряшко безделие. С една дребна разлика — всички бяхме безпътни гласове. Не знаех кой е човекът край перилата до мен, виждах само, че е едър и дишането разклаща мъглата около главата му, тъй че неясната светлина откъм котвения фенер примигва.

А отнякъде тихо долиташе гласът на Дъръм, който разправяше за Хаити. Някакво си негово шантаво приключение — няма да влизам в подробности. Основното беше, че веднъж скочил там от кораба и се отправил към хълмовете. Заспал сред лианите и го събудили тъпани.

— Първо помислих, че са в главата ми — каза той. — Съвсем тихи, все едно, че не чувах, ами ги усещах. Станах и тръгнах подир звука. Тъмно ли? Тъмно беше като — (тук пусна цветисто сравнение) — и по някое време гледам светлинка, ама като да излиза от земята. А пък едно пъхтене и стонове — ужас! Цял се изприщих. Легнах долу и пролазих напред да видя. Гледам — кръгла яма в земята, бая дълбока и към трийсет метра широка. Долу имаше огън и нещо като олтар.

Гласът на Дъръм трепереше и ние почнахме да *усещаме* сцената, сякаш мъглата някак предаваше чувствата му, засилваше ги както

студена и ясна нощ засилва звъна на камбани. Не пропускахме нито дума.

Гласът му продължаваше все тъй неуморно и заедно с него сякаш долитаха едва доловимите удари на тъпани... или сърца? Ритуалите вуду, безумни и обаятелни дори за най-скептичния бял човек, изведнъж се превръщаха в реалност... усещахме тяхната сила и безименното зло... трябва да бе от мъглата. Не знам.

Не можеше ли да приказва за нещо друго? Обзе ни всеобщо раздражение и някой рече с треперещ глас:

— Я п-престани!

Той млъкна и нишката на разказа секна, а заедно с нея и стоновете, огънят и тъпаните...

Тъпаните ли? А какво бе това в мъртвата тишина, която настана? Просто сърцето ми, неговото упорито туп-туп!... туп-туп! Ритъмът продължаваше, бавен, едва доловим, говореше на език, който не смеехме да разберем, за нещо страшно и неизбежно. И ето че се засили. Не, не се засили. Просто стана някак... повече. *Наистина* бе от сърцето ми, защото пулсираше в такт с него... ала имаше и още нещо, тъй като усещах как вибрира и грубата дреха върху внезапно изстиналата ми плът. Ритъмът надвисваше над притъмнелия кораб, усещахме го по бузите си и *нещо* идваше към нас през мъглата.

Сетне дочухме стона. Почти също тъй неуловим, както първите удари на тъпана, той бе далеч по-ужасяващ. Нечовешки и все пак... като че изпитваше болка и в същото време се кискаше радостно. В него имаше паника, ала тръпнеше и страховита власт. Бавно се надигаше и заглъхваше, сбираше гаснещото ехо и го сливаше в нещо огромно и още по-страшно. никой от нас не издаваше звук.

Ударите на тъпана като убийствен пулс на огромно сърце ставаха тъй напрегнати, че сякаш ги виждахме, а стенанието заглъхваше само за да прерасне отново в мощен, протяжен писък — нещо осезаемо, носещо страшна заплаха. Отстъпихме като пред огнена вълна и аз усетих, че съм достигнал предела на силите си. С препъване, падане, ругатни се втурнах към люка на машинното и плъзнах ръка по преградата, докато напипах възето на корабната сирена. Сграбчих го, дръпнах и то се вряза в дланта ми, но това не ме интересуваше. Двата звука се извисиха едновременно — онзи тайнствен, ужасен кръсък откъм мъглата и дружелюбният съскащ рев на корабната сирена,

прочистваща бронзовото си гърло. Звукът, който познавахме и онзи, от който се бояхме, водеха борба за надмощие сред трептящата сива завеса.

Корабът цял се тресеше, докато нажежената пара излиташе през сирената и с оглушителен рев даваше глас на нашия страх и нашето предизвикателство. А когато въжето се изплъзна от окървавените ми пръсти и сигналът замлъкна, страховитите крясъци в мъглата бавно стихнаха, тъпаните престанаха да бият и екипажът... възторжено изрева.

Залитайки пристъпих към перилата и се загледах. Просветляваше; пред очите ми завесата почваше да се вдига. Корабът се полюшваше леко — отчасти от лекия утринен вятър, а отчасти — да, сега го виждах — отчасти от вълната, която бе оставил някакъв кораб, минал съвсем наблизо. Ето, зърнах и него... и макар че бе смешно, нямах сили да се разсмея. Корабът беше турски — *турски!* На носа му се вееше червен флаг с бяла звезда и полумесец, на мостика имаше вехта, раздрънкана ръчна сирена, а на задната палуба грамаден тъпан. Ако погледнете в морските наръчници, ще го видите черно на бяло: при мъгла турските кораби сигнализират с *тъпани!*

Значи се бяхме изплашили просто така, без причина. Но и страхът ни стигаше. Странен народ са моряците, впечатлителен!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.